

Братство Тарасівців

Організація українського національного антизimu № 6, рр. міс. стобіті,

Старе українське народництво в пісмідністях - діяльності російських ХІХ. ст. перекинуло тяжку кризу. Наукою таоретично та українським оселем, а практично туди не впадаючи; відкладаючи всю політику та відмовляючи себе від яких-сусільних елементів амбонізованих міст, — те старе народництво не мало проприху після, сільські села, відоков у класичної музиці і піснях. Деяньї старі українські ділти творили вправі більші обмежені культуруючі партії, але самі жили чужими, російськими культурними інтересами і рідко вони виступали підкреслюючи себе українську культуруючу атмосферу. Розгубленою мовою в товариському і родинному житті для українських патріотів була мова московська. Для багатьох з них українство пробивалося, розумом, абстрактних поняттям, без якого

м'язу в жилах, реальних народних житті.

Подібна атмосфера панувала і в супутніх українських місцях, осільки старі ділти мали на собі якісь певні, тому життю елементи зміни: нех зачеплюючи російськими революційними організаціями, де захищали для себе близьку лутової позиції і перспективи життєвого діла.

Відчайдене урядовими репресіями та високите поганіння, українство мусило б умирати, якби не було курильником, органічними вчинками, які віддають і сінок життя одніх сіл не викликують позитивів інших, якби підміння старих форм сусільного життя не було зародком нових. Старе українство лікіюло підміндало, але одразу же відроджувалось нове.

Натурально, що в цьому часі христи, при скіні покояні, серед місля-

дої української інтелігенції починалися одиниці із загостреним національним почуттям та волгою до відновлення себе - членами, як піонівськими українцями, як членів нації революційної і ідеальній нації, що не хоті, бо не може вмерти, отже мусить просунутися навколо у своєї розширені. Було це реальні проти національної багарности старого віконниця українських ділти, проти Іншого відомого українського філософа, на житку якого приходило сім'я, національно активне урядівність.

Рішкотако був не прогрес проти фальшивого космополітизму російських і просвітництв «поступувані», яким прокривалася російський імперіалізм, космополітізм і уніфікація всього життя підбітих Москвою народів. Ці «поступувані» були мозковими розреконструктами суспільної спільноти на Україні, до них прославлялися і за свою відмінну також і національності українці, відрізняючись від рідного групту, обережною чисто в національних традиціях і версія свого «базового народу».

Протягом «поступовості» серед молодої української інтелігенції виникла «бунтівництва!» Народжені звісною винністю себе в публичному житті, вони таємійською вітчизною кладуть на вогнеборця української національної сідючості у самих себе, на особисту, також якість, національна улюблена пісня та як маніфестування себе як українця, як коханого місця, в коханих обставинах, а передовсім у родинному і товариському житті, що їх не можуть дослігти пізні урядові заборони.

Це внутрішні вранні одиниці під саркостіблумінами і вогнеборцями свого національного «Я», згідно-

привезла до думки про організацію нації в цім напрямі та іншіх. В даний спосіб постало таїна організація, що підготувала грунт для переборони українства з видінненого життя учнів і наставників, в мовії політичний рук.

Було це Братство Тарасівців, членами якого вважалися відбутої із собою як найбільше той любов до рідної землі, рідного народу і рідкого слова, якое було перенесено серце великого українського поета, і того наслідства, яким він Прометей боровся за самобутність і долю свого народу.

Так народився, а відтім відродився на східній Україні національний антизим, патріотизм якого став національної української національної активіст, Тарас Шевченко.

Середовище, в якому відродилася ідея товариства, що ступнить харівські і київські високі шлях, що в літі 1881. р. брали участь в переході від перенесу в містах Полтавської губернії, під проводом відомого статистика і українського промислового діяча, Олександра Руссона. До Польщі з'їхало тоді до 50 студентів, з різних університетських міст Росії, залишених О. Руссона, переважно, українці, але свідомих і національно активних серед яких звичайно дуже мало. Були членами харівської: Гаван Ліпп, студент медицини, Микола Вільдерський, студент ветеринарії і Михаїл Бальзевич, студент техніки, та Віталія Воронік, що скінчив таємні природничі факультети Київського університету.

Найбільш яскравою фігурою серед них був Іваній Бородін, який в суперечках з московськими співаками на-

і якож відсутні у тімчасі в партії, але і відсутні в національному житті не приймав. Сидіть він якож четвертий місця. Сак з Польщі, де вони тримали філії «Імперії», а тоді переселилися, де з-то користую Холмогорської «Імперії» місію відому зі всіх дерев'яних ділтів. Мав дерев'яну культурну поспіддарство в пансіоні життю. Жив звичайно дуже добре, працював від радості, як агроном.

На цю зібрали кошти. Ще-як разу не було ділного дошту, окрім залишення діл-сільських якот і великого життєнису.

Григорій Семерикович був, на діло,

всебічно розвиненим людиною. Обіцяло багато жіздовості старої Росії. Ділти були репресовані за участь в УСДРП — та за царя Миколи, а другий-же за радянської влади. Очевидно, і звісно звісно уважаючи меншу належність до цієї партії, що патріотичній садочік все про це підказав про меншу участь в революційному русі. Селекція підійшла І до учасників різних центрів, про їх розривали організ НКВД.

Безжалісний і собі розповів про все, що пішвило його нового суду. Так доказача звісні і пробававши як до вічиркої покінці...

цюванську спірку ставив так різко, що вому не було дія до Росії. Нетай земя живе, як хоче, а ми, українці мимо творчості свою життя, же тільки наповнюємо, ми — сепаратисти, ми — макарини. Це обурювало всіх і нас називали «макаринами», — так захарівською Воронкою і цілий гурток один з його членів, в своїх спомінах⁷. Заведеться боротьба з московськими «поступовцями», для яких національна питання не існувало, якщо «життя» створювали й україніфілія, а шукали нових підсилів і нових організаційних форм вживання українства, як національного національного вживання.

Через цілій час статистичної праці, що тривала після літа 1861. р., в передаці в одноге місто до другого, члени цього гуртка тримали разом. Прадютчю в Криму, проте Кременчука над Дніпром, либрето зарубільських під праці ліса, ринила якін віддається мотиву Тараса Шевченка біля Канева над Дніпром. І тут буде першим заслуга таємної української подільської товариства «І на честь поета! Іого місця, де він думав, писав, писав» його «Братство Тарасівців».

«Відень і нембутини метала генія — чистою в смислі цієї подорожі — місце, чарівно очарувала нас любов'я. Дух же Тараса був між нами після, висилким спідком нашої присвяти, що пішало і нас не слібко в біл, не післяємо своє матері-Україне»⁸.

⁷ Іван Липа — Тарасівці, в «Письмах і Просвіті». Львів, 1922. р. і аналогічно — Братство Тарасівців, в ДНВ, кн. 7—8. Липа, 1922. р.

⁸ Іван Степовський (посів Івана Липи) —

Позерауши в цієї подорожі і звернувшись на статистичну роботу з Прюлем до Градіжська, Роменського повіту, пам'ят Тарасівці беруться до складання статуту й програми своєї організації. Ця програма не оберігала всіх і нас називали макаринами», — так захарівською Воронкою і цілий гурток один з його членів, в своїх спомінах⁹. Заведеться боротьба з московськими «поступовцями», для яких національна питання не існувало, якщо «життя» створювали й україніфілія, а шукали нових підсилів і нових організаційних форм вживання українства, як національного національного вживання.

«Основа нашого світогляду полягала... в тому, щоб знову відродити насіння російської культури і почуття нової життя в оточенні культури класичного народу. Фейзи виникали, то від Тарасівців мусить говорити як України, виключно українською мовою. Усе особисте в родині життя мусить бути українізоване до дробінь. Докази про поширення Братства, якож фратрия певним спірітсько-переслідувала (переконувала?) — А. В. в українській спільноті і не може двох себі в них зближувати до Тарасівців. Так само після було учити грамоти по українському неграмотах і на противрів року дати хот двох грамотних о українській мові.

«Мета — Самостійна Україна, спільно національна, та, як кожний індивідуальний нарід, як пішало, французи, англійці і т. з. уважають Тарасівців не захист і не за якось конституцію в Росії, а зілки зайдики за-

В гостині у батька Тараса. «Зоря». Липа, 1862. р.

чівській пропаганді по селах (І) на противрів діялах літо»¹⁰.

В другому місяці літа, Липа єсть письме про програму і статут Тарасівців: — «Основні теми програми були національно-політичні і соціальні вживання України. Були і освітній план робочих днів, і соціалізація землі і всіх інші для того часу журавлі і неб».

«Справа національна поставлена коротко все в тому: Ми, сідомі українці, разуче і позажах ворізомо-з'язкові з україніфілями. Ми, спільні українці, однаково миши скли на творення української культури, за національно-політичне вживання по-відомого українського народу. Ми вживаємо тільки українську мову. Ми правою тільки для українського народу. Сієрі, якщо ми не будемо, ми мусимо відмінити українською мовою. Ми мусимо відмінити за всімі думки, переведати їх в думки між іншими і так, що кожен член гуртка післяємо на противрів руку винятки грамоти по українському не менше двох неграмотних, сейдіючи в прикладі не менше двох членів для післяїв організації».

«Але «свєтла сантин» для Тарасівців, це була самостійна Україна. Іншої України після і Тарасівців соді не уважаю»¹¹.

Такий був світогляд і така була програма Тарасівців, по схожому одному з основників цієї організації, спрощеною ним з пам'яті сорок років пізніше.

⁹ Іван Липа — Братство Тарасівців. ДНВ, кн. 7—8. 1928. р.

¹⁰ Іван Липа — Тарасівці, «Письмо з Просвіти». Львів, 1922. р.

В таких національно-підіччані настільшею кількіть членів гуртка статистичну роботу і з осені 1861. р. беруться по практичного переведення своїх ідей — Липа, Базильчик і Вадименко в Харкові, Воронко в Киселі, пізніше Вадименко перевезе до Дніпріту.

Пізніше Липа складається діяльність харківської Оढідницької Громади, в поєднані якії відбувається засідання харківського гуртка Тарасівців. Були пам'ятаючи на початку криїв Липа, Базильчик і Вадименко — Михаїла Яценюка, студента техніки, Олександра Кривко, студента медицини, Дмитра Дробаша, студента ветеринарії, Олександра Столбака, студента петербурзької Олександровської вищої математичні, Івана Бодзака, народного учителя. Шиніще по Харківському гуртку приступили: Василь Степаненко, зуродочець земства, Григорію Чубенку, теж колишній, А. Кагулін, письменник й інші.

Задодом того-ж Липа в Харкові було засновано Товариство для поширення українських відомостей «Свідоме українство», що на праціорі своему вже писало «самоцілізм», якому далеку, а на поході ліній ставши боротьбою з монархізмом і вживанням народу українського з під національного та етносичного підвалинами»¹².

Мабуть по під підсвіті Липа у Грінчаків, Воронко згадується після приступлення до Братства Тарасівців, та не підставає північному сумніву, що реферат, яким була проплатана на Шевченкових розкошах 1860. року, був сприяланням при участі Воронко Грінчаків.

Треба тут засвідчити, що після Воронко Грінчаків був тоді літературним речником отого напримку, що

інч). Членами Братства були також Воронко Грінчаків і Михаїл Воронко.

Наукраде на початках розвинувся діяльність Воронко в Харкові, під проводом рузвельтовського імені Липи. Тут було первинне виступання про запланованого руху перед парним громадянством, покарастомути для цілого традиційної писемності по Шевченкові. «В справі реферату, що мав читати на Шевченкових розкошах», під підсвітю Івана Липи віршикою в Воронко Грінчаків, що читавши гурткою зі своїми друзями, Марію, в селі Олексіївці по Харківщині. А в осені 1862. р. Липа особисто відіїхав Грінчаків на сім'я, пробудивши в них більше таємін, провідніше час на дискусіях з господарями.

«Справі було реальні, суперечні, пізнаті І — оповіді в своїх спомінах про Івана Липу Марія Грінчаків. — То був час, коли упала стара «україніфіля», а на місці стару архіву нахилило мозолю «свідоме українство», що на праціорі своему вже писало «самоцілізм», якому далеку, а на поході ліній ставши боротьбою з монархізмом і вживанням народу українського з під національного та етносичного підвалинами»¹³.

Мабуть по під підсвіті Липа у Грінчаків, Воронко згадується після приступлення до Братства Тарасівців, та не підставає північному сумніву, що реферат, яким була проплатана на Шевченкових розкошах 1860. року, був сприяланням при участі Воронко Грінчаків.

Треба тут засвідчити, що після Воронко Грінчаків був тоді літературним речником отого напримку, що

¹¹ Іван Липа — Тарасівці, ДНВ. Липів, 1922. р. кн. XII.

вого почали розрекламувати Тарасінці, — в своїх кубаністичних статтях і в болгаристичних творах, друкарствах в Чернівецькій «Буковині», Львівській «Прапорі» і в інших македонських видавництвах, що хоч і в жалюзі числах, а все-ж диставалися і за Східної України.

Шевченкове рекомендання в Харкові 1893 р. підбувши при членстві учасників студентства, старшого української громадськості і представників належливих організацій: польської, грузинської, московської в інших. Відповідний тут реферат переданий був Каневським Тарасінцям, а в Каневі був пересланий до Львова і був надруковано в «Прапорі», в. в. «*Професія de foi македонського українця*» (т. XVII. за 1893 р.).

Нару місціні не цим сплати харківську організацію Тарасінців розгромлено, а нальбільш активні Івана (Лапа, Степаненка, Засула, Назаренко, Іщенко і інші) винеслися в тюрми. Сталося не у зажаху в транспорті української літератури в Галичині. Пачкірі зрадили і донесли про транспортом Івана від кордону до Харкова агент тайної поліції і в Харкові настежили, що книжка відправлена з харківською літературою «Надією» із земін зложеної. А частину цих книжок було вложено між іншими у Русових і всім тим було завершено. Відміні в Харкові тоді було переведено багато реформ і крешті і українські життя на довгі час буде тут притиска.

По цім реформи харківської організації, центральну Тарасінців перемістило до Києва. Швидко розмірі, алье, діяльність київського гурту не набрала, а всієї ініціативи було покінено на вожному кроці і просунулося ця організація аж до 1923 р., а в цьому році вийшла з-

основаною тоді «Загальна Українська Організація».

З подібними Тарасінців зачієнням на виконання молоді в дусі теніс імен макед.: Іван Лапа (в Харкові, пізніше в Апакові з іншими містами), Микола Михновський (в Каневі, Пирятині, Харкові), Володимир Шемет (в Дубні), Василь Степаненко (в Харкові, Полтаві, Кіровограді), більше двоє директорів книгарів «Київської Старшини» і інші. Та нальбільшінство макед. Вербо Григорію сільких публіцистичними статтями і болгаристичними творами.

Оточила тільки, що і після цього Тарасінців (*Profession de foi*) ширялося між молоддю, у відміні обговорювались відповідні відповідні та вимілювали їх своїми ідеями,

Місце не позбавляло нікого на довгій періоденія цього цікавого історичного документу, а звісно, головніше з самого тут поділі.

По довгій історіографічній потужні *«Profession de foi»* та Форуму македонської підлідності видані молодих українців:

— «Ми бажаємо такої відмінної слуговиці общини, щоб при цій була можливість міжнародній і міжнаціональній відносин македонської народності, а чистини дріх книжок будуть вложено між іншими у Русових і всім тим було завершено. Відміні в Харкові тоді було переведено багато реформ і крешті і українські життя на довгі час буде тут притиска.

По цім реформи харківської організації, центральну Тарасінців перемістило до Києва. Швидко розмірі, алье, діяльність київського гурту не набрала, а всієї ініціативи було покінено на вожному кроці і просунулося ця організація аж до 1923 р., а в цьому році вийшла з-

ду, а якому земле місця ні паною, ні мужем, ні відмінністю, ні високим, а в місці цікавістью національною, разом, що сильністю з різних прошків сіє правом, можливо однаково забезпечених, національно-сільким братів предків нашіх! (Більш, мак. А. Ж.).

— «Дійсно про те, щоб українська мова занесувала скрізь на Україну — в родині, в усіх спільнотах, як промислові, так і сільсько-сільськісні, у грамоті, в літературі і в землях усім народам, що живуть на Україні!..

— «Дійсно про те, щоб здешти і розширити на Україні національного дулу, піднімати в керобіті свірі інтелігії та народу національної підготовки української..

— «Дійсно про то, що добробут національ, включая і консистаси національної, що тільки матеріально-матеріальної народи може добре відповісти національно-просвітні скрізь.

— «Дійсно і будемо діяти про те, щоб узяти до своєї руки національну силу на Україні, забираючи собі в пособівничіх іншими українськими забори посели всіх, в них можна віднайти на просвіті, підніманні та на народський грунт.

В справах релігійних протестували «абсолютну төсірію», а в справах відносин з іншими націями залишили, що «їх будемо спільнотою, окремі наші суді і законності на нашій землі будуть толерантні до них».

Відміні тільки залишили так:

— «Працювати в цьому напрямку, ми однаково з усіми іншими працювати націями в Росії, щоб гуртом любити долю. Однакож і в постійніх московських гуртках, не воронюючи українські, але-я ніколи не відмінна проміж сіє, в неспінно скрізь і завіді мусковсько-

ююю нації, що змагаєсь за міжнародне і національне визнання.

Щедростю Тарасінців було та, що вони обмежувалися у своїх діяльності до інтелігії, не більше в народно-му масу, не поганяли відмінніх своїх національно-політических поступів з реальними економічними інтересами нарощені маси. Це було одне з причин, тому започаткований македонські руки не виросли в поєднану силу і скорі зазмер. Але все ж Тарасінці та інші українські групи розшушили, що скільки багато здорових дерев і вони для гарячої піни.

Цим відомо було початиння в 1900 році, Революційної Української Партиї, що від 1894 р. виступала під ім'ям УСРРП, вершила сірійської національної партії на Східі України, але започаткувала новочинний український національний рух, яким вони підніжуться всі нації впродовж українського політичного життя до 1917 року і відновлення Української Державності в 1917—1918 рр.